

GYIMÓTHY Gábor (Zollikergerg/CH):

A világ és az élet

Noha látjuk a világot,
körülvitatott a helyzet,
ha a kérdést feszegetjük,
milyen volt, s hogy volt-e kezdet?

Volt valami energia,
ám még nem tellett a fényre.
Aztán nagynehezen mégis.
sor került a Hidrogénre.

És az sűrűsödni kezdett,
központ felé nehézkedve
és egyszercsak csillagoknak
kigyúlni jött meg a kedve.

Az anyagból újra éledt
iszonyatos energia!
S a csillagnak nem sikerült
önmagába omlania.

Elemek jöttek így létre,
ki ne felejtjük a vasat!
Ám ezután a csillagnak
erőforrása elapadt.

Szerencsére volt nagy csillag,
s annál megszűntek a gátak:
önmagukba roskadások
azoknál valóra váltak.

Rettenetes robbanással
– környezetét dehogyan óvva –
pusztult a hatalmas csillag,
becenevén: szupernóva.

Nagy kegyesen szerteszórt így
vason túli, sok elemet,
mely benne a robbanásakor
– és előtte – keletkezett.

És a szétoszló törmelék?
– Soká keresheted, nincs-e –

a nagy világegyetemnek
hasonlóan becses kincse...

E kozmikus szemétdombra
joggal irányul figyelem:
benne volt az összes fontos,
élethez szükséges elem.

Ebből van a Naprendszerünk
és hát ebből vagyunk mi is.
(Aki ma mást állítana,
annak elmélete hamis.)

Ámde ezt a törmelék
előbb össze kell még „fűjni”,
mert ebből – segítség nélkül –
semmi sem tud alakulni.

Új robbanások keltek,
azaz újabb szupernóvák,
s hozzá még évmiliárdok,
és nem hetek, napok, órák...

Így született a világba
nem csak a mi Naprendszerünk.
Ezt találjuk a Tejúton,
azon akárhová megyünk.

Véletlen, hogy a mi Napunk
olyan forró s pont akkora,
évmiliárdnyi fejlődést
enged hosszú életkora.

És a Földünk véletlenül
tőle olyan messze kering,
hogy nem válnak gőzzé és nem
fagynak be a tengereink.

Földünk forgástengelyének
hajlásszöge éppen olyan,
hogy évszakok változása
szerencsés és örök folyam.

Földünk mérete akkora,
hogy benne az olvadt fémek
mágneses teret képeznek:
keringnek a fémörvények.

Véletlen hát, hogy Napunknak
haragosan fűvő szele
nem fűjja el légkörünket:
a mágnes tér elbír vele!

Az is véletlen talán – és
nem tudom, ezért ki fizet? –
pont a Földön találni a
rettentő tömegű vizet.

Véletlenül Holdunk is van,
és vigyáz rá őfelsége,
hogy a Földünk tengelyének
ne változzék ferdesége.

S ár-apályról gondoskodik.
Ennek folytán könnyen lehet,
ezzel okozta partokon,
az életet keltő teret.

Aztán ott van a Jupiter,
Földünknek hatalmas bátyja,
ránk-veszélyes kisbolygóknak
nagy részét magához rántja.

Azt nem tudjuk, hogy miért van,
de tán véletlen – úgy hiszem:
a földrészek úgy úszkálnak,
mint a jégtáblák a vizen.

Ezzel lassan kevergetik
Földünk kérgének anyagát,
keletkeztetve eközben
tűzhányóknak hosszú sorát.

Hogy a tűzhányó csak pusztít?
Ebben tévedsz ám, barátom.
Új anyagot hoz a mélyből,
aminek sok hasznát látom.

És mélyen a tenger alatt
forró vegy-keverék tör föl.
Van elmélet, amely szerint
élet alakult e szörpöböl...

S ha a véletlenek során
bátran eggyel tovább megyünk:
Tejutunknak milyen táján
található Naprendszerünk?

Ott, ahol nincs gammasugár,
robbanni vágyó csillagok,
s közel négymilliárd éve
nem tűntek föl komoly bajok.

Azaz, dehogynem: az élet
ötször majdhogynem kipusztult,
de a véletlenek folytán,
eddig mindig újraindult.

Véletlenek elképesztő,
hihetetlen láncolata !
Hogy itt legyünk a Földtekén,
ez volt tán a „föladata”?

Énszerintem, ebben hinni,
nem helyes szemlélet.
Hanem, mert mindez így
történt, jöhetett az élet!

Ha nem létezett volna
e véletlenek sora,
ki e kérdésem tünődne,
nem jön létre soha...

Más kérdés, hogy van-e ilyen,
hasonlón szerencsés
naprendszer, vagy bolygó
és tán ilyen „életkeltés”?

Tejutunkban lehet akár
egybillió bolygó!
Számítok rá, hogy hírt kapunk,
örök kérdést oldót...

Zollikerberg, 2019 VI. 25.